

MINISTER
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ

Jolanta Fedak

DUS-0700-212-BB/11

Warszawa, dnia 04 października 2011 r.

4884
M. 10. 11
8849
p. J. Kwiecień
SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Województwo 12. 10. 11
8849

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Odpowiadając na przesłane przy piśmie z dnia 15 września br. znak: BPS/DSK-043-4017/11 oświadczenie złożone przez senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Wojciecha Skurkiewicza i Zdzisława Pupę na 83. posiedzeniu Senatu w dniu 14 września 2011 r. w sprawie rekompensaty dla ludzi okaleczonych przez funkcjonariuszy niemieckiego państwa, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Przepisami ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2002 r. Nr 42, poz. 371, z późn. zm.) został określony szeroki katalog uprawnień przysługujących kombatantom i osobom represjonowanym, w tym będącym dziećmi, które podlegały represjom wojennym i okresu powojennego. Uprawnieniami, określonymi przepisami wymienionej ustawy, zostały objęte osoby wchodzące w skład formacji wojskowych bądź oddziałów partyzanckich oraz osoby przebywające w miejscach represji wojennych i okresu powojennego, jak przykładowo: w nazistowskich i komunistycznych więzieniach, obozach koncentracyjnych, gettach, na przymusowym zesłaniu lub deportacji w ZSRR. Kombatantom będącym inwalidami wojennymi oraz osobom represjonowanym, których niezdolność do pracy pozostaje w związku z pobytem w miejscach represji, przysługują także świadczenia pieniężne i inne uprawnienia określone przepisami ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2010 r. Nr 101, poz. 648, z późn. zm.).

Należy także zwrócić uwagę na przepisy ustawy z dnia 31 maja 1996 r. o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich (Dz. U. Nr 87, poz. 395, z późn. zm.). Przyznanie świadczenia pieniężnego osobom deportowanym do

pracy przymusowej uzależnione jest od wykazania przesłanki deportacji lub wywiezienia do pracy przymusowej (również w granicach przedwojennej Polski), która trwała co najmniej sześć miesięcy. O świadczenie to mogą występować między innymi dzieci wywiezione wraz z rodzicami deportowanymi do pracy przymusowej, pod warunkiem, że ich pobyt w miejscu pracy przymusowej rodziców trwał nie mniej niż 6 miesięcy.

Również należy zwrócić uwagę na przepisy ustawy 16 listopada 2006 r. o świadczeniu pieniężnym przysługującym cywilnym niewidomym ofiarom działań wojennych (Dz. U. Nr 249, poz. 1824, z późn. zm.). Przepisami tej ustawy zostało określone prawo do świadczenia pieniężnego i uprawnień przysługujących cywilnym niewidomym ofiarom działań wojennych, tj. osobom, które nie wchodząc w skład formacji wojskowych, zmilitaryzowanych służb państwowych lub formacji zbrojnych ruchu oporu, doznały naruszenia sprawności organizmu powodującego całkowitą niezdolność do pracy, poprzez utratę wzroku w wyniku działań wojennych w okresie wojny 1939-1945 bądź eksplozji niewypałów lub niewybuchów pozostałych po wojnie 1939-1945, na terytorium kraju.

Wymienione regulacje wskazują na objęcie różnych grup osób, które ucierpiały w okresie II wojny światowej oraz po jej zakończeniu szerokim zakresem uprawnień, które uzależnione zostały od stanu budżetu państwa.

Należy podkreślić, iż skutkami działań wojennych zostali objęci wszyscy obywatele żyjący w tym okresie. Skutki tych działań dotyczyły przykładowo doznania różnego rodzaju okaleczeń, utraty zdrowia, utraty najbliższych członków rodziny, utraty dorobku życiowego.

Jednakże przy rozpatrywaniu uprawnień dla osób, które podlegały różnym skutkom wojny, doznanych represjom w tym okresie, należy mieć także na względzie sytuację wielu grup społecznych, które z różnych przyczyn pozostają w trudnej sytuacji życiowej jak przykładowo: emeryci i renciści, osoby bezrobotne, osoby niepełnosprawne, matki samotnie wychowujące dzieci oraz rodziny wielodzietne.

Biorąc powyższe pod uwagę, jak również trudną sytuację finansów publicznych, a w związku z tym konieczność ograniczenia wydatków finansowanych z budżetu państwa, nie ma możliwości do podejmowania działań zmierzających do zmiany obowiązujących regulacji, w tym podejmowania działań w kierunku przyznania rekompensat, czy też jednorazowych odszkodowań wybranym grupom społecznym.

MINISTER
Jolanta Fedak